

Dönemeyen Bir Dönme Dolap 29

– Ömer Faruk · 21 Aralık 2018

Sabaha kadar dolaşmaya karar verdiğim gece, dışarı çıkamadım. Çünkü ayağa kalkıp bir-iki adım attığımda gözlerim kararıyor ve başım dönüyordu. Mecburen ya oturup ya da yatarak vaktimi geçirdim. Güneş doğduktan az sonra başımın dönmesi geçti, bir saat kadar uyuyup kalktım. Dördüncü gün dışarı çıkma hazırlığı yapıp aşağıya indim. Resepsiyon görevlisi bana üzerinde adım yazılı bir zarf uzattı.

-Bu sizin efendim, dedi. Zarfı alırken sordum:

-Kimin getirdiğini biliyor musunuz?

-Bilmiyorum, çünkü bir sorunu halletmek için, beş dakikalığına üçüncü kata çıkmıştım, döndüğümde buraya bırakılmış bir zarf gördüm.

Zarfın üzerindeki yazıya baktım, tanıdım. Daha önce birkaç mesaj aldığım o meçhul kişiye aitti.

Ceketimin cebine zarfı yerleştirip otelden ayrıldım. Hava güzeldi; ne soğuk ne sıcak. Tatlı tatlı ısıtan bir güneş vardı gökyüzünde. Bir kafenin bahçesinde kendime diğer insanlardan uzak bir masa seçtim. Gelen garsona kaşarlı sucuklu bir tost ve çay siparişi verdim. Burası ağaç ve çiçek doluydu, yerler de çimle kaplıydı. Küçük bir kedi ortalıkta dolaşıyor, bütün masaları tek tek ziyaret ediyordu. Benim de ayaklarımın dibine gelip miyavladı. Ona:

-Beklersen tost gelince sana da veririm, dedim. Anlamış gibi oturdu. Tost gelince de ayağa kalkıp "Sözünü tut!" dercesine miyavlamaya başladı. Bir lokma bana bir küçük parça ona, yedik. Bitince:

-Bitti, dedim; gene anladı ve yanımdan ayrılıp diğer masalara gitti. Cebimdeki zarf aklıma gelince açtım.

Ağzı yapıştırılmamış, kapak içine sokularak kapatılmış. Okudum:

"Binalar yıkılır enkaz kalır; gönüller yıkılınca da kalan gene enkazdır.... Binaların enkazı taş, toprak çimento, demir ve tahtadır; gönüllerinki ise insan görünümlü bir hayalettir. Beklemek yorucudur, onu hayallerde yaşatacak bir anıyı."

Yazılanlardan bu kişinin benim evimin yıkıldığını bildiğini anladım. Beni adım adım izleyen, nereye gitsem hemen bulan bu kişi kim? Benden ne istiyor? Hayallerinde o kişiyi yaşatacak bir anı bekliyormuş; nasıl bir şey bu anı?

Başımın gölgesi masanın üzerine düşmüştü, buna bakarak uzun uzun düşündüm. Bir çözüme ulaşamadım. Bir müddet de hiçbir şey düşünmeden boş boş baktım kafamın gölgesine. İyi ki bakmışım, çünkü birden aklıma geldi: Gölgame bu konuyu danışabilirdim. Belki onun bildikleri vardır. Belki değil, mutlaka vardır. Seslendim:

-Gölgem, merhaba!

-Merhaba.

-Konuşmayalı yine çok oldu. Bana yardım etmeni isteyecektim.

-Evet çok oldu. Nasıl bir yardım?

-Bana bugün bir not daha geldi. Bunları gönderen kişinin kim olduğunu biliyor musun?

-Bilmiyorum, belki sadece tahmin edebilirim.

-Tahmin de olsa öğrenmek isterim.

-Gelen notu bana okur musun?

-Tabii... "Binalar yıkılır enkaz kalır; gönüller yıkılınca da kalan gene enkazdır.... Binaların enkazı taş, toprak çimento, demir ve tahtadır; gönüllerinki ise insan görünümlü bir zavallıdır. Beklemek yorucudur, onu hayallerde yaşatacak kalıcı bir anıyı."

-Bundan otuz-kırk sene kadar öncesi yaşadığın bazı olaylar var. Bu olayların içinde yer alan biri göndermiş olabilir. O günlere ait seni çok etkileyen olayları, hatırlıyor musun? Böyle dememin nedeni, bu kişinin senden kalıcı bir anı beklediğini söylemesidir. İşte o yıllarda da bu beklenti biri tarafından dillendirilmişti.

-Hayır. O zamana ait aklıma şu anda hiçbir şey gelmiyor.

-Tahmin etmiştim. Çünkü o yıllara ait anılarını bilinçaltına atıp bastırdın; çıkmalarına izin vermedin. Bunu seni çok rahatsız edeceklerini bildiğin için yaptın. Şimdi, birlikte o anıların bazılarının bilincine çıkmasını sağlayalım. İster misin?

-Evet isterim. İstemesem şu anda seninle konuşuyor olmazdım.

-Sen evleneli birkaç sene olmuştu, eşini seviyordun ve onunla çok mutluydun. Üç senelik devlet memuruydun, eşin de çalışıyordu. Ekonomik açıdan bir sorunuz yoktu. Fırsat buldukça gezebiliyordunuz. Arkadaşlarınızla, dostlarınızla sık sık buluşuyor, bazen de birlikte tatile gidiyordunuz. Arkadaşlarınızla geçirdiğiniz zamanlarda, çoğunlukla okuduğunuz kitaplar üzerinde tartışıyordunuz. Bu arkadaşlarınızdan birinin on sekiz yaşında okumayı seven, oldukça zeki; zeki olduğu kadar da güzel üniversiteye giden bir kızları vardı. Sen bu kıızı beş senedir tanıyordun. Yani sen onu ilk tanıdığında ortaokula giden küçük bir kızken şimdi bir üniversite öğrencisiydi. Minyon tipli, ufak tefek, yeşil gözleri hariç yüzündeki bütün organları küçük bir kız. Hep senin peşindeydi, ama sen bunun pek farkında değildin. Bir gün aranızda şöyle bir konuşma geçti:

-“Söylemem gerek! Ben seni seviyorum.”

-“Ben de seni seviyorum, küçük bir kızkardeşim gibi. Biliyor musun benim kız kardeşim olmadı; daha doğrusu hiç kardeşim yok.”

-“Biliyorum, sadece o değil seninle ilgili herşeyi biliyorum. Seni seviyorum, ama senin zannettiğin gibi bu kardeşe duyulan bir sevgi değil. Ben sana aşık oldum.”

- “Ama böyle bir şey olamaz, bu akıl dışı, mantık dışı.

-“Aşkın akılla mantıkla ne ilgisi var? Aşka akıl söz geçirebilseydi ne Mecnun Leyla'ya, ne de Ferhat Şirin'e aşık olurdu; aşkı uğruna tahtından vazgeçen insanlar bile var. Bunları boş verelim, sana bir teklifim olacak: Gel, bir gece beraber olalım ve sen bana ömrümün sonuna kadar saklayabileceğim bir anı bırak.”

-“Bunu kabul edemem, hem bir gece beraberliğin bütün ömür buyu sürecek anısı ne olabilir ki?”

-“Bir çocuk!”

-“Çıldırıyor muyuz? Ben bunu yapamam. Eşimi seviyorum ve ona ihanet edemem. Bütün bunları sen söylememiş ol ben de duymamış olayım. “

-“Saçma! Sen duyduğun halde duymamış gibi yapabilirsin ama ben söylememiş gibi davranmam, söylediklerimi inkar edemem, unutamam da.”

Burada Gölge'in konuşmasını kestim. Az önce yaşamışım gibi o zamanki olayların çoğu aklıma geldi.

Ancak o kızın adını bir türlü hatırlayamadım. Ne kadar kendimi zorlasam da o kızın adı aklıma gelmiyordu.

Bu konuşmadan sonra o kızla karşılaşmamak için elimden ne gelirse yaptım. Başarılı da oldum. Sanırım topu topu iki kere karşılaştık, ama hiç konuşmadık, yani sadece birbirimizi uzaktan gördük. Birkaç sene geçince kızın üniversiteyi bitirip bir işe girdiğini ve evlendiğini duydum. Karımın öldüğünden mutlaka haberi olmuştur fakat gelip de bana taziyede bulunmadı. Sonraki yıllarda ise, onu ne gördüm ne de onunla ilgili bir haber aldım.

(Devam edecek...)